

Saafrømt der skulde være Mulighed for Ydelse af Erstatning for Skade paa Fiskebestanden ved en eventuel Forgiftning af Vand fra det omhandlede Areal, bør det fastslaaes af Statens Landvindingsudvalg, om Staten, eller Ejeren af Arealet eller begge i Forening, skal udrede denne, hvis der ved en Retssag bliver tilkendt Dambruget en saadan, selv om det synes usandsynligt, da Risikoen ved Afvanding i saa Fald vilde blive saa stor, at mange Arealer vil komme til at henligge i unyttig Tilstand, fordi Ejerne ikke tør tage en saadan Sag op af Frygt for store Erstatningskrav, udover en i Forvejen dyr Afvanding.“

Underudvalget for Jylland er i sine Skrivelser af 19. Februar og 2. Juni 1944 gaaet imod Fiskeridirektoratets Opfattelse og har navnlig anført „at Ejeren i Henhold til Vandløbsloven maa være berettiget til at gennemføre en Sag som den heromhandlede, der drejer sig om landbrugsmæssig Afvanding ad naturlig Vej, hvorfor en eventuel Risiko for Forgiftning af Fiskebestanden maa paahvile Dambruget“.

I Forbindelse hermed skal nævnes den i U. f. R. 1937 pag. 364 refererede Vestre Landsrets Dom. Denne Dom omhandlede Dræningen af et Eng- og Moseareal ved Lysbro Bæk, hvis Vand efter et stærkt Regnskyl blev forgiftet ved Svovlsyre fra Drænvandet, saa at 100 000 Fisk døde i et Dambrug ved Bækken. Dommen udtalte, at Vandets Benyttelse til Dambruget, da dettes Ejer ikke havde en særlig Adkomst til at benytte Vandet, ifølge § 60 i Vandløbsloven af 28. Maj 1880 maatte vige for Vandets Afledning, idet de almindelige Naboretsregler ikke kunde paaberaabes over for den nævnte Lovregel. Da den indtrufne Skade ikke havde været forudselig, og da fremtidig Skade kunde afværges ved rimelige Foranstaltninger af Dambrugets Ejer, fik denné hverken Medhold i sit Krav om Erstatning for det lidte Tab eller i sin Paastand paa, at det skulde paalægges Ejeren af de drænedede Arealer at træffe Foranstaltninger til Forebyggelse af fremtidig Skade.

Dommen er dog næppe aldeles afgørende for Tilfælde som de nu foreliggende. For det første kan en Skade paa Dambrug ved Vandets Forgiftning i Anledning af Dræningsarbejder o. lign. ikke længere betegnes som uforudselig. Skaden i Dambruget ved Lysbro Bæk var efter det under Sagen oplyste den første i sin Art i Danmark. Nu foreligger der i hvert Fald to Tilfælde af den Slags ved Dræninger i Jyllands magre Egne, nemlig foruden Lysbro-Tilfældet det af Fiskeridirektoratet anførte ved Gerndrup. Det kan derfor ikke være urimeligt at forlange, at de interesserede Parter ved fremtidige lignende Arbejder overvejer Risikoen for Forgiftning af Vandet og Mulighederne for, at den kan forebygges ved Foranstaltninger fra deres Side, navnlig naar de som ved de to foreliggende Projekter udtrykkelig gøres opmærksomme paa Faren.

Dernæst forekommer det mig tvivlsomt, om Landsretten har ganske Ret i sin Fortolkning af Vandløbslovens § 60, Stk. 2, Nr. 1. Ganske vist skal efter denne Regel „Fordring paa Vandets Afledning altid have Fortrin for Fordring paa dets Afbenyttelse“, men dels tages der det Forbehold, at dette kun skal gælde, „saafrømt Fordelene ved denne sidste ikke befindes at være overvejende“, dels drejer hele Reglen sig efter sit Indhold først og fremmest om, hvorvidt andre Interesser skal kunne hindre, at et Afvandingsprojekt overhovedet gennemføres, og kan derfor næppe udelukke, at der kan blive Tale om Erstatning til den Part, som maa vige for Interessen i Vandets Afledning. For saa vidt angaar Forholdet til Fiskeretten, maa Vandløbslovens § 60 i hvert Fald læses i Sammenhæng med § 13 i Ferskvandsfiskeriloven Nr. 94 af 31. Marts 1931, hvorefter Fiskeriet bør vige for Vandets Afledning i Agerbrugets Tjeneste, men „kun mod fuld Erstatning“.

Ferskvandsfiskerilovens § 13 gælder af særlige Grunde ikke for Fiske-damme, jfr. Lovens § 1, Stk. 4. Disse beskyttes derimod ligesom andre ferske Vande ved Lovens § 14 mod Udledning bl. a. fra Landbrug af „Stoffer af saadan Beskaffenhed og i saadan Mængde, at Fiskeriet derved kan skades i væsentlig Grad“, idet Vandløbsmyndighederne „efter Forholdets Natur og inden for rimelige Grænser ved Kendelse kan paalægge“ vedkommende Landbrug m. m. „inden en vis Frist at træffe Foranstaltninger, sigtende til at fjerne disse Ulemper.“ Denne Lovbestemmelse maa efter sin Tilblivelseshistorie antages navnlig at sigte paa anden skadelig Indvirkning paa Vandet end en Afvanding, der løsgør skadelige Stoffer i selve Jorden, særlig Afløb fra Fabrikker, Kloakanlæg o. lign., se bl. a. Rigsdagstidende 1915—16, Tillæg A. Sp. 2421. Men Ordene i § 14 kan i og for